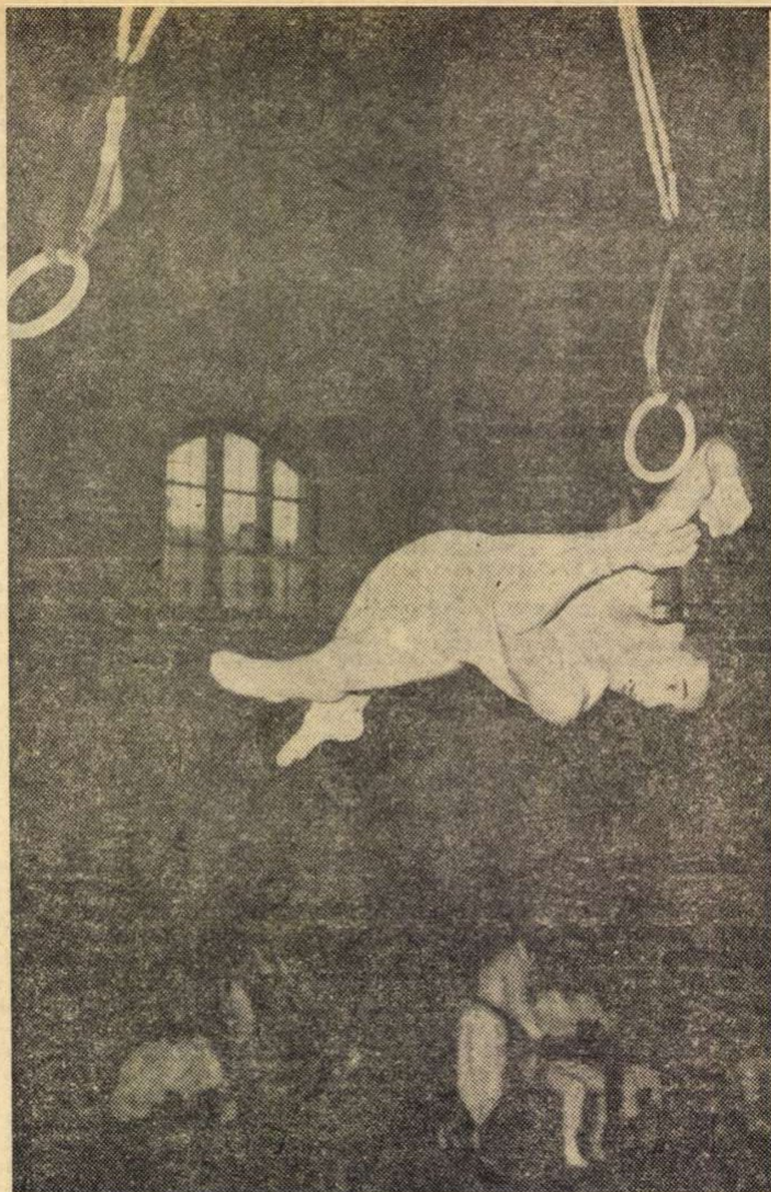
Gimnaştii noştri trebuie să concureze mai des!

„Îmi place gimnastica. Îndrăgesc deopotrivă zborul graţios — cînd lin, cînd avîntat — al fetelor pe covorul catifelat, dîrzenia şi efortul suprem cu care gimnastul lucrează în punctele „cheie" ale exerciţiului, încerc o deplină satisfacţie în momentele cînd sala, cu răsuflarea întretăiată, urmăreşte, într-o linişte tulburătoare, o execuţie măiastră: un „şurub", un salt, o „cruce" sau o „gigantică". Sînt nelipsit de la întrecerile ce au loc în Capitală şi doresc mult ca fetiţa şi fiul meu să practice acest sport al graţiei, măiestriei şi forţei. Spre profundul meu regret, paşii nu mi s-au mai îndreptat în ultimul timp spre sala de gimnastică. Şi nu din vina mea. De luni de zile (mai precis, din martie) în Capitală, unde — din cîte cunosc — sînt concentrate cele mai valoroase forţe ale gimnasticii din ţara noastră, nu a fost organizat NICI UN CONCURS cu participarea gimnaştilor fruntaşi. Este inexplicabilă pentru mine o asemenea situaţie...".

Rîndurile de mai sus, desprinse din scrisoarea cititorului care semnează cu iniţialele P. N., abordează o problemă majoră pentru gimnastica sportivă din ţara noastră, o problemă de stringentă actualitate. Iată de ce, încercînd să răspundem cititorului sus-amintit, ca şi altora care s-au referit în scrisorile lor la acest aspect, am întreprins un amplu sondaj printre sportivi şi antrenori, disecînd pînă în miezul ei această problemă, căutînd soluţii pentru scoaterea ei din acest „punct mort" în care se află gimnastica de cîtva timp.

Doar două concursuri!

Gimnaştii noştri fruntaşi, şi-i avem în vedere în primul rînd pe cei care lucrează la categoriile I şi maeştri, au avut prevăzut în acest an în calendarul competiţiilor centrale DOAR DOUĂ CONCURSURI. Este vorba de „Cupa F.R.G." şi de campionatul republican (individual şi pe echipe). În ce priveşte activitatea oficială — atît!

Solicitaţi să-şi spună părerea în această chestiune, specialiştii sînt unanimi: **„Cu totul insuficient. Şi din păcate, situaţia e aceeaşi şi la alte categorii de clasificare. În afară de calendarul competiţional al federaţiei (şi acesta realizat FORMAL de unele secţii), nu se face nimic, nici în provincie, nici în Capitală. Au dispărut, inexplicabil, concursurile amicale dintre cluburi şi asociaţii sportive care au gimnaşti valoroşi"** (NICOLAE COVACI — antrenor). **„De la an la an, concursurile de gimnastică se împuţinează vertiginos. Acum 4—5 ani, în calendarul competiţional al oraşului Bucureşti figurau 8—10 concursuri pentru gimnaştii de cat. a II-a. În** 1966 şi 1967 — unul singur: **Lucrez cu cîteva gimnaste de cat. I. Una din ele a participat în acest an la un singur concurs, şi acela organizat pe linia Ministerului Învăţămîntului (e vorba de campionatul şcolar). Indiscutabil, este extrem de puţin. Şi are de pierdut de pe urma unei asemenea stări de lucruri numai şi numai gimnastica. Se pierde interesul sportivilor consacraţi de a lucra cu pasiune pentru creşterea măiestriei, deoarece lipseşte stimulentul; se pierd tinerii care ar fi putut îmbrăţişa această dificilă ramură sportivă după vizionarea unei întreceri de bun nivel calitativ; se pierde sprijinul părinţilor, care se plictisesc tot ascultîndu-i la nesfîrşit pe copiii lor că „sînt gimnaşti", dar neavînd niciodată posibilitatea să-i vadă la lucru într-o întrecere oarecare, într-un concurs. Şi cît de important e acest sprijin numai noi, antrenorii, o ştim cel mai bine!"** (PETRE DUNGACIU — antrenor). **„Un gimnast fruntaş are nevoie de cel puţin 7 concursuri importante în decurs de un an (3 în primul semestru, 4 în cel de-al doilea), completate cu alte cîteva concursuri de verificare, în care să nu se urmărească în mod expres rezultatul, ci doar nivelul general de pregătire, acomodarea cu condiţiile de concurs".** (prof. CLAUDIU ATANASIU). **„Concursul este, după părerea mea, motorul progresului în gimnastică şi cu cît vom înţelege mai tîrziu aceasta, cu atît vom pierde mai mult. Gimnastul trebuie obişnuit cu „suflul sălii", cu atmosfera de concurs, cu exigenţa arbitrajului. Nu trebuie să „fugim" nici de întreceri internaţionale, chiar dacă ştim dinainte că nu vom termina victorioşi. E omeneşte, în sport, să se şi greşească. Un fotbalist trimite într-un meci cîteva pase la adversar sau ratează o mare ocazie de gol. El poate fi cotat la încheierea partidei chiar cu o notă bună, iar spectatorii uită aceste greşeli la cîteva clipe de la comiterea lor. Se întîmplă oare la fel şi cu gimnastul? Nu. Din cauza emoţiilor, care la el sînt oricum mai mari decît la un fotbalist, gimnastul poate să cadă de pe aparat la unicul său concurs la care ia parte într-un an. Şi aceasta pentru un gimnast e o adevărată tragedie: s-a năruit munca lui de luni şi luni, s-au risipit — într-o secundă — speranţe şi visuri îndrăzneţe, îndreptăţite. Sînt convins că alta ar fi situaţia dacă i s-ar crea gimnastului posibilitatea să concureze mai des, să capete încredere în posibilităţile sale"** (FRANCISC COCIŞ — antrenor).

Cîteva întrebări şi cîteva răspunsuri

Venite din partea unor reputaţi specialişti ai gimnasticii noastre şi completate cu numeroase aprecieri ale gimnaştilor fruntaşi, aceste păreri ni se par concludente. De fapt, şi am dori să subliniem acest element, toţi cei cu care am stat de vorbă ne-au spus că, într-adevăr, activitatea competiţională la gimnastică a scăzut simţitor în ultimii ani, sînt tot mai puţine concursurile la care participă sportivii fruntaşi.

Firesc, din această situaţie decurg cel puţin două prezumtive întrebări: de ce pledează sportivii şi antrenorii cu atîta convingere pentru mai multe concursuri, este justificată cererea lor?; care sînt cauzele ce au determinat în ultimul timp, o atît de evidentă reducere a activităţii competiţionale?

Argumentele pe care le avem la îndemînă în sprijinul răspunsului afirmativ la prima întrebare sînt numeroase şi nici pe departe nu pot fi epuizate pe dimensiunile reduse ale acestui articol. Ne îngăduim să le amintim doar pe cele mai importante.

Concursul este, în primul şi în primul rînd, util şi necesar gimnastului însuşi. E un fapt prea bine cunoscut că gimnastica este, prin excelenţă, un sport greu, complex, performanţele mari se pregătesc cu maximă meticulozitate, este nevoie de ani şi ani pentru a parcurge treptele măiestriei. Apoi, chiar atunci cînd a atins limita superioară a posibilităţilor sale, gimnastul, spre deosebire de alţi sportivi, este obligat ca la fiecare doi ani să-şi modifice structural exerciţiile, ceea ce, fireşte, presupune de fiecare dată săptămîni şi luni de muncă, de eforturi, de kilograme de sudoare la antrenamente. Dar, în timp ce în orele de pregătire gimnastul „rupe" deseori exerciţiul repetă de zeci şi sute de ori o combinaţie sau un element greu, la concurs, fie şi amical, el este obligat să „finalizeze", să lucreze „integrale", adică să susţină adevăratul examen de pregătire în condiţii diferite de cele în care munceşte luni şi luni la antrenamente. Apare arbitrul şi publicul...

„Acestea sînt — ne declară dr. FOTESCU — **aspecte foarte importante, uneori decisive în randamentul unui gimnast. Cunosc mulţi sportivi care „merg" excelent la antrenamente, lăsînd impresia că se vor „plimba" în concurs. Dar, pe măsura apropierii întrecerii propriu-zise, apar la unii stări de insomnie, o excesivă nervozitate. Şi atunci, de cele mai multe ori, soluţia salvatoare: una la antrenamente şi alta — mai uşor — în concursuri. Concludent este exemplul talentatei Elena Ceampelea. Ea execută la antrenamente un element foarte dificil la bîrnă; dar, cu mare dificultate se decide să-l facă şi în concurs; nu are curaj, îi este teamă, că va rata şi va fi penalizată. Am convingerea că dacă ea ar participa la mai multe concursuri, ar scăpa cu siguranţă de această teamă ar fi mai stăpînă pe posibilităţile ei, ar creşte — corespunzător — şi în ochii arbitrilor. Şi apoi, mai multe concursuri înseamnă săli variate, aparate diferite, public schimbat, ceea ce — în ultimă instanţă — este tot în folosul gimnastului".**

Concursul, în al doilea rînd, este necesar gimnasticii. Prin el se face legătura, atît de necesară, cu tineretul, cu părinţii. Un concurs reuşit în plus înseamnă alţi tineri care se hotărăsc să opteze pentru sala de gimnastică, alţi părinţi care decid: „şi copiii mei ar putea să lucreze la fel..." În acest sens, ni se pare semnificativă acţiunea organizată de antrenorii Petre Miclăuş şi Petre Dungaciu, la clubul Steaua. În dorinţa de a asigura gimnaştilor lor un concurs în plus, de a strînge legăturile cu părinţii, ei i-au invitat pe gimnaştii juniori de cat. a II-a să concureze cu exerciţii liber alese, urmărindu-se cea mai frumoasă execuţie. Acest concurs demonstrativ a fost o reuşită din toate punctele de vedere, chiar dacă, din dorinţa firească de a stimula pe cei mai buni, antrenorii au trebuit să suporte cu bani din propriul buzunar valoarea unor modeste premii.

Şi am ajuns, astfel, să căutăm răspunsul la cea de a doua întrebare ridicată mai înainte. De fapt, el va trebui dat în primul rînd de cluburi şi asociaţii cu secţii de gimnastică, de Consiliul orăşenesc Bucureşti pentru educaţie fizică şi sport, de consiliile regionale pentru educaţie fizică şi sport. Aceasta deoarece iniţiativele lor sînt cu totul inexistente în ultimul timp: au fost date uitării concursurile amicale dintre asociaţii şi cluburi, în timpul verii — inexplicabil — activitatea competiţională dispare total; Capitala — care ar trebui să joace un rol predominant în această direcţie — se mulţumeşte să facă o „figură" palidă; concursurile internaţionale amicale sînt o adevărată raritate.

Se impun şi măsuri

Cîteva propuneri ni se par interesante şi binevenite în această direcţie:

— Să se introducă în calendarul competiţional al oraşului Bucureşti campionatul Capitalei pentru maeştri;

— În timpul verii, să se organizeze în oraşul Bucureşti concursuri pe aparate, cu exerciţii liber alese (cel mai bun „sol", cea mai bună „bîrnă" etc.);

— În oraşe, să se iniţieze mai multe întreceri între asociaţii, cluburi, şcoli — care să devină tradiţionale;

— S-ar bucura de o mare popularitate concursurile de acrobatică (piramide, torente etc.);

— Să se stimuleze mai mult gimnastica artistică, ca treaptă necesară spre gimnastica sportivă;

— Asociaţiile şi cluburile sportive să se preocupe într-o mai mare măsură de gimnastică, să sprijine în mod concret această ramură sportivă, să acorde mai multe fonduri pentru organizarea de întreceri amicale;

— Cluburile mari să aibă posibilitatea să angajeze şi concursuri internaţionale amicale.

Am vrea să credem că cititorul care ne-a solicitat relaţii despre concursurile de gimnastică va găsi răspunsul aşteptat în rîndurile noastre. Mai mult, ne gîndim că ele ar trebui să aibă ecou şi la acele foruri care poartă răspunderea pentru această penurie de întreceri de gimnastică. Şi, mai presus decît atît, nădăjduim că se vor lua şi măsuri.

CONSTANTIN MACOVEI

LA NOVISAD:

Un răsunător succes al vînătorilor sportivi din România:

288 de trofee + 276 medalii de aur, 11 de argint, 1 de bronz, 6 recorduri mondiale

Sute de mii de vizitatori au putut admira, timp de două săptămîni, cele mai valoroase trofee prezentate de 44 ţări în standurile Expoziţiei internaţionale de vînătoare şi pescuit sportiv, organizată de Federaţia iugoslavă de specialitate în oraşul Novisad.

Cele două pavilioane rezervate ţării noastre au stîrnit entuziasmul participanţilor şi vizitatorilor, prin frumuseţea şi valoarea exponatelor. În primul pavilion se aflau trofeele de os-coarne de cerb carpatin şi lopătar, de căprior, capră neagră, colţi de mistreţ, cranii de urs, lup, rîs şi pisică sălbatică — în cel de-al doilea, splendide blăni de urs, de lupi, rîs şi pisică sălbatică, precum şi un foarte ingenios montaj panoramic înfăţişînd un colţ din Delta Dunării, cu păsări naturalizate care alcătuiesc vînatul specific.

19 ţări cu faună cinegetică asemănătoare, printre care Iugoslavia, U.R.S.S., Belgia, Iran, Franţa, Elveţia, R. F. a Germaniei, Ungaria ş.a. au participat la un concurs în cadrul căruia disputa pentru cucerirea medaliilor de aur a fost deosebit de strînsă.

Din totalul celor 1 231 medalii de aur atribuite, juriul, alcătuit din personalităţi marcante ale sportului cinegetic, a conferit 276 trofeelor recoltate de vînătorii români, ceea ce constituie un succes prestigios, ţinînd seama de faptul că totalul exponatelor noastre a fost de 288. Deci, numai 12 fără medalii!

Toate trofeele româneşti de cerb carpatin — 47 de exemplare — au primit medalii de aur. La fel, cele 42 de trofee colţi de mistreţ şi cele 16 cranii de urs. 6 dintre exponatele româneşti au depăşit într-atît baremele punctajului internaţional C.I.C (Conseil International de la Chause) încît au fost instalate pe panoul de onoare al expoziţiei constituind recorduri mondiale, pentru care au fost distinse cu premiul I pe expoziţie. Iată lista acestora:

Capră neagră — 141.10 pct. (barem: 115 pct. CIC)

Craniu de urs — 64.10 pct. (barem: 50 pct. CIC)

Craniu de rîs — 30,50 pct. (barem: 20 pct. CIC)

Craniu de pisică sălbatică — 21,40 pct. (barem: 15 pct. CIC).

Blană de urs — 381,21 pct. (barem: 300 pct. CIC)

Blană de rîs — 147,66 pct. (barem: 120 pct. CIC).

Expoziţia internaţională de la Novisad a prilejuit astfel o puternică afirmare a iscusinţei vînătorilor români, un bogat schimb de experienţă pentru toţi participanţii şi a pus, totodată, în evidenţă, la scară larg internaţională, calităţile vînatului românesc puternic, sănătos şi de o excepţională frumuseţe

ION VALERIU POPA